

[Edel Saunte.]

Kristensen, modtaget erklæring om, at han er villig til at indtræde som medlem af tinget.

Udvalget til valgs prøvelse indstiller her efter enstemmigt, at trafikkespedient Alfred Kristensen godkendes som medlem af folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets indstilling om godkendelse af trafikkespedient Alfred Kristensen som medlem af folketinget

vedtoges enstemmigt med 130 stemmer.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om midlertidige bestemmelser vedrørende påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m.

(Første behandling findes i tidenden sp. 668, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 101).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af *Alfred Jensen, Ragnhild Andersen og Aksel Larsen:*

Til § 3.

Til paragraffen føjes følgende:

1) „I § 4, stk. 2, sidste afsnit, i lovbe- kendtgørelse nr. 305 af 13. december 1955 affattes de fire sidste linjer således:

„Med følgende beløb for hvert barn:

Område A.....	1 500 kr.
Område B.....	1 300 -
Område C.....	1 100 - “

Til § 4.

2) Foran den foreslåede affattelse af lov- bekendtgørelsens § 5 indsættes følgende:

„Stk. 1. Ved skatteansættelsen for skatte- året 1957-58 af personer med en skattepligtig indkomst på 15 000 kr. og derunder skal der i selve ansættelsen gives et nedslag på

1 000 kr. Er indkomsten over 15 000 kr., men under 19 000 kr., gives der et nedslag på en fjerdedel af forskellen mellem den skattepligtige indkomst og 19 000 kr.“

3) I den foreslåede affattelse af lovbe- kendtgørelsens § 5, der betegnes „Stk. 2“, sættes i 7. linje komma efter „247“, i 8. linje erstattes „og 248“ af ordene: „248 og 263“, og i 9. linje efter „år“ indføres: „samt enligstillede mødre og enker“. I 12. linje indsættes efter „ansættelsen“: „ud over det i stk. 1 anførte nedslag“.

Ny paragraf.

4) Efter § 8 indsættes som ny paragraf:

„§ 00.

Som ny paragraf efter § 18 i lovbekendtgørelse nr. 305 af 13. december 1955 ind- sættes følgende bestemmelse:

„I lov nr. 149 af 10. april 1922 indføres i § 37, stk. 1, som nyt punktum følgende: „For arbejdsløshed ud over 30 dage vil der altid være at eftergive et beløb svarende til skatten for ledighedsperioden.““

Lovforslagets paragraffer, ændringsfor- slagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Hans Knudsen): Det resultat, udvalget angående ligningslovfor- slaget er kommet til gennem 9 møder og 3 samråd med den højtærede finansmini- ster, fremgår af den ret udførlige betænk- ning, som udvalget har afgivet, og de deri stillede 5 ændringsforslag, der alle har fået enstemmig tilslutning i udvalget og alle er tiltrådt af finansministeren.

Såvel de 5 ændringsforslag, som jeg skal redegøre nærmere for, som betænkningen er et udtryk for, at adskillige problemer inden for ligningsreglerne har været ind- gående drøftet i udvalget. Da forslaget til ligningslov blev fremsat den 24. oktober, omtrent 3 uger tidligere end i fjor, gjorde den højtærede finansminister opmærksom på, at loven så også gerne i år skulle være færdig i god tid af hensyn til de skattelig- nende myndigheder, der jo skal tilrettelægge ligningsarbejdet på grundlag af de eventuelle ændringer, der måtte blive gennem- ført ved ligningsloven.

[Hans Knudsen.]

Udvalget har ikke helt kunne opfylde denne forventning. I fjor forelå betænkningen den 30. november, i år først den 6. december, men til gengæld har udvalget haft tid til adskillige nyttige forhandlinger og samråd med ministeren, ligesom den række af henvendelser, der har været rettet til udvalget — fra erhvervene ikke mindst — har kunnet få en grundig drøftelse i udvalget. Lad mig sige netop på baggrund af disse mange henvendelser — hvoraf vi har kunnet imødekomme enkelte ved dette lovforslags behandling, mens vi i andre tilfælde har måttet henvise til nærmere behandling ved anden lejlighed — at ligningsloven ikke er og ikke kan være nogen skattereform i dette ords egentlige forstand, men kun en midlertidig lovgivning, hvorved kun forholdsvis begrænsede ændringer i ligningsreglerne kan gennemføres.

På denne baggrund må de af udvalget stillede 5 ændringsforslag altså ses, og på denne baggrund må jeg også afvise de 4 ændringsforslag, der uden for betænkningen er stillet af det kommunistiske parti.

Ændringsforslag nr. 1 i betænkningen er en ændring til lovforslagets § 4 og imødekommer en henvendelse fra De samvirkende Sognerådsforeninger, en henvendelse, som jeg har indtrykket af at alle ligningsmyndigheder har kunnet give tilslutning til. Det drejer sig om nedslagsreglerne for de 65-årige. Da den højtærede finansminister og folketinget i fjor imødekom ønskerne om udvidelse af disse nedslagsregler, hvorved maksimalindkomsterne for at komme i betragtning ved nedslagene blev forhøjet helt op til 9 000, 10 000 og 11 000 kr. for at tilgodese først og fremmest selvpensionisterne, var det en udbredt opfattelse blandt de lignende myndigheder, at vi var kommet lovlig højt op. En yderligere forhøjelse i år, som ganske vist kan begrundes som en ajourføring, fandt vi derfor i udvalget ikke rimelig, da man herved nåede betydeligt op over skatteydernes gennemsnitsindkomster. Derfor foreslår udvalget efter en indgående drøftelse af hele dette forhold, at vi bibeholder de gældende maksimalindkomster, mens maksimum for selve nedslagsbeløbet forhøjes som af ministeren foreslået.

Ændringsforslag nr. 2 er et udtryk for, at udvalget ikke alene har kunnet følge

den højtærede ministers forslag om adgang til, at børn indtil det 18. år kan undergives sambeskatning med forældrene, når der fremsættes begæring herom, og når barnets indtægt ikke overstiger 600, 700 og 800 kr. efter kommunegrupperne, og med den virkning, at der opnås både børnefradrag og børnetilskud, men ændringsforslag nr. 2 betyder, at denne adgang til sambeskatning udvides til også at gælde børn, der af hensyn til uddannelse, eventuelt opdragelse, har ophold uden for hjemmet.

Ændringsforslag nr. 3 vedrører fradragsreglerne for ejendomsskatter, aftægtsydelse, forpagningsafgifter o. lign. Disse udgifter er i statsskatteloven underkastet samme fradragsbestemmelser som personlige skatter, men ligningsdirektoratet har i sine vejledninger fulgt den fornuftige praksis, at de her nævnte ydelser — i hvert fald ejendomsskatterne — er blevet betragtet og behandlet som almindelige driftsudgifter, der kunne fradrages og skulle fradrages for det regnskabsår, som de faktisk hørte til. Det er denne praksis, der ved ændringsforslaget bliver klart fastlagt i lovbestemmelserne, idet udtrykket, at beløbet skal være *anvendt*, ikke kan fortolkes sådan, at det også skal være betalt. Dette kommer fortsat kun til at gælde for de personlige skatter, som både skal være *forfaldne* og *erlagte*, når de bringes til fradrag. Det er således en ændring i de bestående lovbestemmelser, men ikke nogen ændring i den praksis, som de skattelignende myndigheder allerede i henhold til ligningsdirektoratets direktiver anvender.

Ændringsforslag nr. 4 er affødt af virkningerne af den nye 11. vurdering til ejendomsskyld. Ved den stigning, som den nye vurdering uvægerligt vil medføre, ville der ske en stramning af de beregningsregler, der gælder for lempelser til nyetablerede med forholdsvis stor gæld og dermed forholdsvis store afdrag. Efter disse regler er det en betingelse for at opnå lempelse, at gælden ved nyetablering for første gang overstiger 100 pct. af de faste værdier. Når disse værdier nu gennem forhøjelse af ejendomsskylden forøges, ville mange falde udenfor, og udvalget har derfor fundet det rimeligt, at de 100 pct. nu ændres til 80 pct., hvorved man tilnærmelsesvis vil bevare de vilkår for lempelse, der gælder i dag.

[Hans Knudsen.]

Samtidig har udvalget fulgt den højtærede ministers forslag om at rykke tidspunktet for nyetableringen frem med 1 år, så at reglen kun vil omfatte nyetablerede, som er etableret for første gang efter 1. april 1951.

Ændringsforslag nr. 5 er udelukkende af redaktionel art.

Af de problemer, udvalget har behandlet, uden at det har ført til ændringsforslag, vil jeg tillade mig at omtale enkelte. Ved forslaget første behandling udtalte jeg ønske om en forhøjelse af lønmodtagerfradraget og fik tilslutning fra den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller. Begrundelsen var de stigende transportudgifter samt andre stigninger i de udgifter, som dækkes gennem lønmodtagerfradraget. Den højtærede finansminister stillede sig velvilligt til tanken, men forlangte, hvad jeg finder meget naturligt, at den med en sådan forhøjelse af lønmodtagerfradraget følgende nedgang i skatteindtægten måtte der sikres dækning for ved udskrivningsloven i marts måned. Denne sikkerhed kunne imidlertid ikke gives i udvalget, og derfor har udvalget ikke stillet ændringsforslag om nogen forhøjelse af lønmodtagerfradraget.

Det årlig tilbagevendende spørgsmål om de handelsrejsendes diæter og rejseudgifter har også i år været genstand for en særlig indgående behandling, der er resulteret i, at der nu sker en henvendelse til ligningsrådet om at få fastsat i hvert fald vejledende takster for diætberegning. Jeg henviser her til den nærmere redegørelse i betænkningen.

I øvrigt henviser jeg til betænkningens bemærkninger om problemerne vedrørende opsparringsfremmende foranstaltninger, om de studerendes skattemæssige stilling, om de søfarendes skatteforhold og om skattepligtens ophør ved udrejse af landet. Det er alt sammen ting, som udvalget har beskæftiget sig indgående med, men som man ikke har ment kunne løses ved ligningsloven.

Jeg skal med denne redegørelse for ændringsforslagene og for udvalgets arbejde i øvrigt anbefale de i betænkningen stillede ændringsforslag til vedtagelse, medens jeg indstiller de kommunistiske ændringsforslag uden for betænkningen til forkastelse.

Alfred Jensen: De forventninger, man efter førstebehandlingen måtte få om, at dette lovforslag ville blive underkastet store ændringer i udvalget, er desværre ikke blevet opfyldt. Der har ellers været tid nok til at behandle problemerne.

Jeg fremførte ved første behandling en hel del tanker angående ændringer i lovforslaget, hvorefter personer med små indkomster skulle have en virkelig skatteletelse i denne omgang. Nu har jeg set betænkningen, og jeg må sige, at det kan være meget godt, at problemerne er blevet drøftet, men det forekommer mig, at der er en række spørgsmål, som ikke er løst, og som bør og kan løses netop nu. Det er vel rigtigt, at gennemførelsen af en hel del af det, der er fremført, vil betyde, at der må ske en omlægning af beskatningen, men det er jo også det, vi drøfter og tager stilling til, når ligningsloven behandles.

Det, jeg har talt for, er, at man skal lægge en større del af skattebyrden over på dem med de større indkomster og drage omsorg for lettelse af kårene for dem, der har de små og mellemstore indkomster. Man har ikke i udvalget ment det muligt at finde frem til en sådan ændret byrdefordeling, og det betragter vi som en fejl. Vi mener, at hvis der havde været vilje hertil, ville det have været muligt f. eks. at løse spørgsmålet om en forhøjelse af lønmodtagerfradraget.

Jeg har hørt den beretning, der blev givet her, og hørt, at man i denne forbindelse også har diskuteret de transportudgifter, som en lang række arbejdere har derved, at de må søge beskæftigelse langt borte fra deres bopæl. Vi havde dette spørgsmål fremme i fjor, og da blev der sagt, at det var vanskeligt at løse. Nu syntes det, som om der ville blive en vej frem her, men den har vist sig at være lukket. Jeg tror ikke, vi i det lange løb kommer uden om at løse det spørgsmål. Når det ikke kan løses som foreslået ved en generel forhøjelse af lønmodtagerfradraget, så burde man være nået frem til en løsning derved, at man gav ret til at trække sådanne transportudgifter fra, når indtægten opgøres til skattevæsenet. Jeg er altså utilfreds med, at der ikke er sket nogen ændring her.

Jeg har med tilfredshed set, at man har

[Alfred Jensen.]

behandlet de studerendes skatteforhold, og at man har set på de handelsrejsendes forhold, men det er med nogen skuffelse, jeg ser, at alt, hvad man er nået frem til med hensyn til søfolkene, er at henwise til, at en kommission arbejder med spørgsmålet, for at man kan nå frem til fælles nordiske regler for beskatningen af søfolk. Jeg fik nøjagtig det samme svar i fjor, da jeg rejste spørgsmålet, om ikke det var urimeligt, at man begyndte at beskatte krigsrisikotillægget. Da sagde ministeren, at man arbejdede med disse spørgsmål, og at han regnede med, at der ret snart ville komme et resultat ud af forhandlingerne. Nu er det altså skubbet ud endnu et år, og det vil sige, at søfolkene ikke får den lettelse i beskatningen, som jeg forstår der har været lydhørhed for i udvalget, der har behandlet dette forslag. Det er muligt, der har været så store problemer, at det ikke har været gør ligt at komme frem til en løsning nu, men så kunne man, hvis man ellers har den opfattelse, at søfolkene beskattes lidt urimelig hårdt, fordi deres forhold afviger fra andre skatteborgeres, have fastslået, at krigsrisikotillægget heller ikke skulle beskattes i år. Så kunne man have givet skattefrihed for disse penge, indtil der forelå et resultat. Det forekommer mig, at man ikke i udvalget har været opmærksom på dette forhold, og her kunne en løsning have været nået.

Om udvalgets ændringsforslag skal jeg kun gøre én bemærkning, nemlig vedrørende ændringsforslag nr. 1 til § 4. Jeg har forstået det således, at de forhøjelser af maksimalindkomstbeløbene, regeringen har foreslået, var rigtige og rimelige, og det er med megen forbauselse, jeg ser, at der er rettet henvendelse fra sogneråd og ligningsmyndigheder med anmodning om, at beløbene ikke forhøjes. Jeg er ikke indforstået med, at lovforslaget undergår denne ændring. Jeg har ganske vist ikke det fornødne materiale til at kunne vurdere virkningen, men jeg kan ikke tro andet, end at den må medføre en lidt hårdere beskatning af selv pensionister og ligestillede, og da det her drejer sig om beskedne indkomster, er det ikke rimeligt. Man burde have stået fast ved det, regeringen har foreslået. Når man opererer med de provenutab, der vil blive følgen

af at give lempelser til andre, burde man også have opereret med, hvad opretholdelsen af de gældende beløb vil betyde i merindkomst til staten, men der foreligger ikke noget som helst herom. De øvrige 4 ændringsforslag, der er stillet af udvalget, har jeg ikke noget at sige om.

Dernæst vil jeg gerne motivere de ændringsforslag, vi har stillet. Jeg bebudede allerede ved lovforslagets første behandling, at vi ville stille ændringsforslag, og det kunne jeg med sindsro gøre, eftersom jeg ved, at det, der kommer ud af forhandlingerne i udvalget, sjældent ændrer så meget ved det, regeringen har foreslået, at det kan virke tilfredsstillende over for befolkningens ønsker om lettelser i beskatningen; i øvrigt ønsker vi at være med til at råde bod på de urimeligheder, der findes i ligningsloven.

Vi har i år stillet 4 ændringsforslag. De ser ikke ud nøjagtigt som dem, vi tidligere har stillet til ligningslovforslag. Vort ændringsforslag til § 3 har en anden udformning, end det har haft før. Det skyldes, at man har taget hensyn til det forslag, vi gennem år har stillet om at forhøje aldersgrænsen for indrømmelse af børnefradrag fra 16 til 18 år. Det har holdt hårdt, men vi er dog nået frem til, at man må anerkende, at 18 år er en mere rimelig grænse end 16 år. Derfor har jeg til § 3 i år kun skullet stille ét ændringsforslag, nemlig om forhøjelse af børnefradragbeløbene. De er foreslået forhøjet til 1 500 kr. i område A, 1 300 kr. i område B og 1 100 kr. i område C. De børnefradrag, der gælder nu, er vel forhøjet betydeligt, sammenlignet med de oprindelige, men de svarer aldeles ikke til de omkostninger, en familie har ved at opfostre børn. De laveste beløb er for de tre kommunegrupper henholdsvis 600 kr., 550 kr. og 500 kr., og de højeste er for de samme kommunegrupper 800 kr., 700 kr. og 600 kr., men for at man kan komme op på disse højeste beløb, skal der være tre børn i familien. Det siger sig selv, at ingen af disse beløb dækker omkostningerne ved at føde et barn op. Derfor har vi foreslået, at de forhøjes til de nævnte 1 500 kr., 1 300 kr. og 1 100 kr. De beløb, der er nævnt her, er beregnet af et udvalg, der for nogle år siden beskæftigede sig med præmiering af opsparing. Der fandt man ud af, at der

[Alfred Jensen.]

burde tages hensyn til omkostningerne ved at have børn, og man fastsatte dengang disse beløb. Der er løbet meget vand i stranden siden, og priserne er steget, så omkostningerne ved at have børn er blevet endnu større. Der er derfor ikke nogen urimelighed i at forhøje børnefradragene, således som vi har foreslået, og jeg skal anbefale, at man stemmer for dette ændringsforslag.

Jeg skal ikke forbigå, at der er noget, der hedder børnetilskud, men disse børnetilskud ved vi jo ikke noget bestemt om endnu. Man må vel formode, at det i det mindste vil blive de samme beløb som i år, der vil komme til at gælde i det kommende finansår. Jeg vil dog om børnetilskuddene sige, at de er en slags erstatning for alle de subventioner, der har været givet til familier med børn, og kan derfor ikke være en erstatning for de forhøjelser af børnefradraget, der burde finde sted. Det er to ting, der går ved siden af hinanden, og det er derfor rimeligt, at man foretager en forhøjelse af børnefradraget.

Vort andet ændringsforslag er stillet til § 4 og går ud på, at der, til trods for at man har gennemført en ændring, der betyder, at forsørgerfradragene er afskaffet, sikres personer med lave eller mellemstore indkomster visse fradrag. Vi har foreslået, at alle skattepligtige indkomster under 15 000 kr. får et skattefrit fradrag på 1 000 kr. ud over, hvad der bliver givet på andre områder i form af fradrag for hustruindkomst og børnefradrag. Vi foreslår, at dette fradrag skal gælde for indtægter indtil 15 000 kr. Derefter sker der en aftrapning af fradraget for indtægter fra 15 000 kr. op til 19 000 kr., beregnet på den måde, at fradraget bliver 25 pct. af forskellen mellem den skattepligtige indkomst og 19 000 kr. Der sker herved en jævn, glidende aftrapning, som er rimelig.

De fradrag, der her foreslås, vil betyde en følelig lettelse for adskillige arbejdere og andre skatteydere, der indtægtsmæssigt

og økonomisk erigestillede med arbejderne. Jeg skal anbefale også dette ændringsforslag.

Vi har endvidere til § 4 stillet et ændringsforslag, der går ud på, at polioramte også får ret til det nedslag for personer over 65 år og andre, der foreslås i den nye formulering af lovbekendtgørelsens § 5. Jeg har tidligere talt for, at polio- og tuberkulose-ramte burde ligestilles med invalider og kronisk syge. Der bliver henvist til et cirkulære, som gør det muligt for ligningsmyndighederne at give lempelser, men det forekommer os ikke at være tilstrækkeligt. Vi foreslår derfor, at de, der omfattes af forsorgslovens § 263, tages med ind under denne lovbestemmelse.

Endvidere foreslår vi, at enker og enligstillede mødre får det samme nedslag i indkomsten. Jeg vil ikke tro, at nogen særlig motivering herfor skulle være nødvendig. Det siger sig selv, at denne kategori af medborgere ikke alene har dårlige vilkår og de samme vanskeligheder som andre ved at erhverve sig en ordentlig indkomst, men også har særlige besværligheder ved at eksistere, og det er derfor rimeligt, at man også tager dem med ind under bestemmelsen om nedslag.

Sluttelig har vi stillet et ændringsforslag om at indsætte en ny paragraf. Dette ændringsforslag går ud på, at den, der er arbejdsløs i et længere tidsrum end 30 dage, skal være fritaget for at betale skat i den periode, ledigheden varer. Jeg har tidligere stillet forslag om en sådan ny paragraf. Der er imidlertid blevet henvist til, at myndighederne har mulighed for at eftergive skattebeløb for arbejdsløse, men jeg ved, at den ikke udnyttes i stor udstrækning; og når den ikke udnyttes, skyldes det ikke, at de arbejdsløse ikke har trang til det, men at det er meget omstændeligt. Derfor ville det være langt bedre at fastslå, at når man var ude i ledighed af længere varighed, var man fritaget for at betale skat, og det er det, vi foreslår her. Det er nødvendigt, at vi under almindelige for-

[Alfred Jensen.]

hold har en sådan regel. Vi skylder de arbejdsløse, som uden egen skyld lukkes ude fra samfundslivet på det produktionsmæssige område, sådanne lempelser, og vi må gøre os klart, at under de vanskelige vilkår, vi har nu, kan vi komme ud for, at nye lag af arbejderklassen kastes ud i arbejdsløshed; det betyder, at de får vanskeligheder ved at klare de byrder, som hviler på dem, og derfor er det, ikke mindst med henblik på den nuværende situation og de fremtidsudsigter, der er, rimeligt, at man indfører en sådan paragraf i ligningsloven.

Jeg skal anbefale den samt de øvrige 3 ændringsforslag til vedtagelse.

Ølgaard: Der er både under første behandling og i udvalget rejst en mængde skattemæssige problemer, hvoraf de fleste slet ikke har ladet sig behandle forsvarligt i den forholdsvis korte tid, der har været til ligningslovforslagets behandling. Det er i det hele taget en misforståelse at lave skattereform på ligningsloven, idet det nu engang er nødvendigt at se tingene i en vis sammenhæng. Når man gennemfører en ændring, griber den ofte ind i andre forhold i vor skattelovgivning på en måde, som kan virke forstyrrende og urimelig. De forskellige spørgsmål, der er rejst, er dog ikke henlagt i den forstand, men henvist til et andet udvalg, hvor man har tid til at behandle dem, og hvor man har tid og lejlighed til at se dem i sammenhæng.

Jeg kan i denne forbindelse nævne de i lovforslagets §§ 3 og 7 foreslåede ændringer, som angår de 16-18-årige. Disse ændringer, som vi har givet vor tilslutning, medfører, at der også skal gives børnetilskud til de 16-18-årige. Vi finder det ikke rimeligt at give børnetilskud til disse voksne unge mennesker, og vi forbeholder os at stille ændringsforslag i så henseende ved børnetilskudslovens behandling, hvis ministeren ikke gør det.

Der har i øvrigt i udvalget været god vilje til at bøje anskuelserne imod hinanden, og det resultat, der er nået, og som der er givet udtryk for i betænkningen, kan vi tiltræde.

Vi er tilfredse med, at vi bliver stående ved de samme maksimalindkomstbeløb som

sidste år, sådan som de kommunale institutioner har henstillet til os.

Det samme gælder ændringsforslag nr. 3, hvori det fastslås, at ejendomsskatter, forpagtningsafgifter o. lign. nu bliver behandlet som almindelige driftsudgifter ved indkomstopgørelse.

Vi anerkender den ajourføring med hensyn til virkningerne af den nye ejendoms-skyldvurdering, der er gennemført i ændringsforslag nr. 4, en ajourføring, der bevirker, at nogenlunde den samme gruppe af unge erhvervsdrivende i landbruget fortsat kan komme ind under bestemmelserne. Vi har givet afkald på årgangen 1950, således som ministeren har foreslået. Det viste sig ved en opgørelse, der er foretaget, at der også kun var ganske få af denne årgang tilbage, som i øvrigt kunne komme ind under bestemmelsen.

Jeg vil i denne forbindelse sige til skatterådene, som er de bevilgende myndigheder med hensyn til det nedslag på 3 000 kr. i indkomsten, som disse unge kan få, når de ellers opfylder betingelserne, at det, at folketinget gennemfører en sådan ajourføring, bør man i skatterådene tage som udtryk for, at det er meningen, at denne bestemmelse skal anvendes og anvendes over for alle de unge erhvervsdrivende, som har startet under højkonjunktur og i øvrigt opfylder betingelserne for at komme ind under disse bestemmelser. Der er, som loven er affattet, en vis margin for udøvelse af skøn, og jeg henstiller, at man skønner hensynsfuldt over for disse unge, der præsterer en meget stor arbejdsindsats for at klare de store gælds- og afdragsbyrder, de har måttet påtage sig for at få startet en selvstændig bedrift.

Angående de handelsrejsendes skatteforhold vil jeg sige, at jeg håber, at man — således som det er udtrykt i betænkningen — i ligningsrådet søger at klare den ting gennem vejledende anvisning. Jeg vil udtale håbet om, at man i ligningsrådet gennem forhandling med de handelsrejsendes organisationer kan nå frem til en rimelig ordning, så der kan blive ro om dette spørgsmål.

Angående § 5 i lovforslaget, der handler om fradrag af underskud, havde vi ønsket 3 år i stedet for 2, og vi havde ønsket, at

[Øllgaard.]

der med hensyn til fradrag skulle være valgfrihed inden for disse tre år; men vi har altså ikke kunnet trænge igennem med dette og har herefter affundet os med, at de 2 år bliver stående.

Vi har altså ikke fået alle vore ønsker opfyldt — det er der vel i øvrigt heller ikke andre der har — men vi mener dog, at vi gennem det saglige udvalgsarbejde, der er gjort, er nået frem til et resultat, der er antageligt, og jeg vil på venstres vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse med de af udvalget stillede ændringsforslag og anbefale at stemme imod de kommunistiske ændringsforslag.

Poul Møller: Ved det foreliggende lovforslags første behandling fremsatte jeg på partiets vegne nogle ønsker, som vi gerne så behandlet under udvalgsbehandlingen af ligningsloven. Det kan godt siges ganske ærligt her i dag, at der kun er kommet meget lidt ud af de drøftelser, der har været ført, bl. a. om vore synspunkter.

Det er blevet sagt her i dag af flere ordførere, at man ikke skal lave skattereform på ligningsloven; på den anden side ligger det ganske klart, at vi vel ikke kan regne med en stor, samlet skattereform på denne side af folketingsårets slutning — sådan bedømmer jeg det i hvert fald — men at vi tværtimod, hvis vi vil have noget ændret, må fortsætte de bestræbelser, vi indledede for et par år siden, gående ud på lidt efter lidt at ændre skattereglerne. Selv om det måske kan være utilfredsstillende for de mere revolutionært indstillede medborgere, som gerne ser det hele forandret på én gang, tror jeg simpelt hen, det var og er den eneste mulighed for på denne side vælgernes bedømmelse af et samlet skattereformforslag at få hidført sådanne ændringer, som vi måtte kunne enes om i fredsomlighed og fordragelighed. Men sådan skulle det altså ikke være i forbindelse med denne ligningslov.

Det fremgår af udvalgets betænkning, at der ikke har været nogen tilslutning til større ændringer ud over dem, der blev foreslået af den højtærede finansminister, forslag, som også på visse områder ændrer flere bestemmelser i den bestående skatte-lovgivning, og som lige så godt kunne

imødegås med bemærkningen om, at de var udtryk for et forsøg på at lave skattereform på ligningsloven — på samme måde som de ændringer, man i fjor gennemførte på ligningsloven og i foråret på udskrivningsloven. Jeg forstår imidlertid, at det er en betragtning, man har brug for, når man ikke vil have gennemført visse ændringer, mens man til gengæld glemmer den, når man selv gerne vil have nogle ændringer gennemført.

Der er kun én ting i udvalgsbetænkningen, som vi konservative er helt glade for, og det er, at spørgsmålet om de handelsrejsendes forhold nu ser ud til at skulle finde en endelig og holdbar løsning efter tilsvarende principper, som følges for tjenestemændenes vedkommende og — går jeg ud fra — for fagforeningsfunktionærerne.

Vore synspunkter vedrørende de unges uddannelse er kun delvis imødekommet ved finansministerens tilsagn om nedsættelse af et udvalg til behandling af samtlige herunder hørende problemer. Om dette så fører til imødekommelse af vore synspunkter, eller om det resulterer i, at man går i en anden retning, vil vise sig, når udvalgets arbejde er afsluttet. Vi nærer naturligvis det håb, at der gennem dette udvalgsarbejde må kunne findes frem til en ordning, hvorved unge, der er underkastet udgifter til uddannelse, skattemæssigt kan blive stillet bedre, end de er det i dag.

I øvrigt er så både vore tanker om opsparringsfremmende foranstaltninger, om forsørgerbegrebets ændring, om hjemvendte udlandsdanskere og om uddragende indlandsdanskere sammen med alle de andre spørgsmål henvist til den fortsatte drøftelse i forbindelse med skattereformforslaget, som endnu ikke er fremsat, men som vel snart må komme, hvis det høje ting i denne samling overhovedet skal have lejlighed til at gennemføre noget som helst på disse områder.

Spørgsmålet om lønmodtagerfradragets ajourføring blev rejst af socialdemokratiets ordfører ved første behandling. Som jeg nævnte ved den lejlighed, og som jeg også gjorde gældende under udvalgsbehandlingen, ville vi gerne have støttet en sådan ajourføring; men den højtærede finansminister stillede den, man kan vel sige ud fra hans synspunkt, ikke urimelige betingelse, at man på forhånd forpligtede sig til ved

[Poul Møller.]

forårets forhandlinger om udskrivningsloven at skaffe dækning for det provenutab, det fald i statsindtægterne, som ville blive følgen af en forhøjelse af lønmodtagerfradraget. Vi mente imidlertid ikke ene at kunne gå ind på en sådan forpligtelse over for socialdemokratiet. For det første mente vi, at denne forpligtelse var af en meget ubestemt karakter; for det andet erkender vi — som det fremgår af vort partis ordførers bemærkninger under finanslovdebatten — slet ikke det rimelige i, at man fortsætter den hidtil førte overbudgetteringspolitik på statens driftsregnskab, og endelig mener vi, at man først til sin tid, når der foreligger et endeligt skøn over indkomstopgørelserne for kalenderåret 1956, altså skatteåret 1957—58, og når man har en endelig oversigt over statens udgifter, civile driftsudgifter, anlægsgudgifter, militærudgifter o. s. v., kan se, om det overhovedet vil være nødvendigt at ændre skatteudskrivningen og skatteudskrivningsskalaen som følge af en forhøjelse af lønmodtagerfradraget på 100 kr. pr. lønmodtager. Man kan nemlig ikke komme uden om, at der tit er sket ændringer på ligningsloven, som ikke har medført nogen skærpet udskrivningsskala. Det var således tilfældet, dengang man indførte et lønmodtagerfradrag på 300 kr. om året. Vi kunne altså ud fra disse synspunkter ikke gå ind på ministerens betingelse.

Som jeg har nævnt, er vi ikke tilfredse med det resultat, der foreligger; men når vi alligevel stemmer for de af udvalget stillede ændringsforslag, gør vi det, fordi de er udtryk for forbedringer i forhold til den højtærede finansministers oprindelige forslag. Selv om vi erkender, at disse forbedringer er beskedne, ser vi sådan på det, at lidt har også ret, når man ikke kan nå videre. Og når vi ved tredje behandling vil stemme for selve ligningslovsforslaget, sker det heller ikke ud fra tilfredshed med de fremkomne resultater, men udelukkende fordi man ved at stemme for ligningslovsforslaget forlænger en række meget vigtige bestemmelser i hele skattelovgivningen, bestemmelser, som vi ikke ønsker suspenderet eller ophevet, og fordi man ved en sådan afstemning gennemfører ændringer, som vi betragter som forbedringer i forhold til den

gældende ligningslovs bestemmelser, nemlig ændringerne vedrørende de 16-18-åriges skattemæssige stilling og vedrørende retten til at overføre underskud til de to næstfølgende skatteår.

Ud fra disse betragtninger skal jeg anbefale at stemme for ændringsforslagene i udvalgets betænkning og ved tredje behandling for selve ligningsloven. Samtidig skal jeg selvfølgelig som en konsekvens af de bemærkninger, jeg her har gjort vedrørende afstemningen om udvalgets ændringsforslag, anbefale at stemme imod de kommunistiske ændringsforslag.

Axel Sørensen: På det radikale venstres vegne skal jeg anbefale at stemme for de af udvalget stillede ændringsforslag.

Den af udvalget udarbejdede betænkning viser, at antallet af deputationer og henvendelser til udvalget i år har været særlig stort. Disse henvendelser har hver især drejet sig om enkelte beskatningsproblemer, og deputationerne har henstillet, at man i hvert enkelt tilfælde udviste forståelse og imødekommenhed, hvilket i så godt som alle tilfælde skulle gå ud på en lempelse af beskatningsregler, en lempelse, der til resultat ville have enten lavere skatteindtægter eller skatternes overvæltning på andre skatteydere. En af disse henvendelser drejede sig om søfolkens skattemæssige forhold; det er et spørgsmål, som mit parti mener bør tages op i kontakt med de øvrige nordiske landes regler for beskatning af sømænd.

Skønt det er sagt så ofte, vil jeg gentage, at en reformering af hele vort skattesystem bliver mere og mere påkrævet. Fra det radikale venstres side vil vi i så henseende yde vort medarbejderskab til snarest at nå et resultat. Det bliver, efterhånden som tiden går, mere og mere magtpåliggende, at man over for skatteyderne viser sin beredvillighed til at yde et positivt lovgivningsarbejde. Vi har hidtil søgt at råde bod på iøjnefaldende og følelige urimeligheder inden for skattelovgivningen, således som da det i sidste samling lykkedes at få gennemført en bestemmelse om, at 30 pct. af indkomststigningen inden for nærmere fastsatte rammer bliver skattefri for det kommende år. Men vi kan ikke fortsat nøjes med disse stykvisse reformer, og jeg

[Axel Sørensen.]

håber, vi i vinter må nå frem til reformer på større områder.

Som det fremgår af betænkningen, har man, som det allerede har været nævnt, i udvalget drøftet en forhøjelse af lønmodtagerfradraget fra 400 til 500 kr. Fra det radikale venstres side finder vi ikke en sådan forhøjelse urimelig, men da den højtærede finansminister forlangte, at de almindelige direkte skatter til gengæld skulle forhøjes med 20 mill. kr., når udskrivningsloven blev fremsat, for at der således kunne skabes dækning gennem forøget skatteudskrivning, måtte tanken opgives. En sådan ændring i bestående forhold ville bl. a. bevirke, at enkelte lønmodtagere, der i øjeblikket gør brug af godkendte fradrag under det såkaldte lønmodtagerfradrag B, som ikke tilnærmelsesvis dækker afholdte udgifter, ville få en skatteforhøjelse.

Jeg er meget tilfreds med at få mit ønske opfyldt ved bestemmelsen om, at forældre til børn mellem 16 og 18 år, som er under uddannelse og derfor økonomisk kan være en belastning for hjemmet, skal kunne begære at blive sambeskattet med børnene og derved opnå fradrag for disse i det kommende skatteår.

Jeg synes, at det hensyn, der her vises forældrene, må ses på baggrund af den forøgede tilgang af unge fra de meget store årgange, idet det vil være af betydning, at så mange unge som muligt oplæres i et fag. Derfor ser det radikale venstre med glæde på dette forslag.

Som det fremgår af betænkningen, har vi også i år i udvalget beskæftiget os med den praksis, der følges vedrørende den skattemæssige behandling af de handelsrejsendes rejseudgifter. Det er et spørgsmål, som volder mange vanskeligheder, fordi så mange forskellige forhold spiller ind. Det radikale venstre ser med megen tilfredshed på, at den højtærede finansminister nu har givet tilsagn om, at han vil henstille til ligningsrådet at affatte vejledninger vedrørende størrelsen af de fradragsberettigede udgiftsbeløb, således at de handelsrejsende ikke stilles ugunstigere end dem, de kan sammenlignes med i beskatningsmæssig henseende.

Med hensyn til bestemmelserne vedrørende nyetableringer inden for erhvervslivet

er der opnået enighed om at fortsætte med lempelserne på dette område, og jeg takker for, at man har imødekommet min henstilling under lovforslagets første behandling, således at lempelser i ansættelsen fremtidig kan ske, dersom gælden overstiger den skattemæssige værdi af fast ejendom, besætning og inventar med 80 pct., medens det efter den hidtil anvendte metode har skullet være 100 pct. af aktivmassen. Jeg tror, at denne ændring i det væsentlige vil ophæve virkningerne på dette område af den nye ejendomsskyldvurdering. Der er af det ærede medlem hr. Øllgaard rejst indvendinger imod den måde, denne bestemmelse er blevet forvaltet på i praksis, og jeg vil også meget henstille, at den højtærede finansminister i det omfang, det er muligt, søger at få bestemmelsen udført i praksis, således som tanken med den har været i det i sin tid nedsatte udvalg.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for lovforslaget her ved anden behandling.

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil gerne takke udvalget, fordi det indstiller lovforslaget til vedtagelse med ganske få ændringer. Disse ændringer, ændringsforslagene nr. 1—5, vedrører jo hovedsagelig de ændringer i årets ligningslov, som jeg selv havde foreslået, og jeg kan, som det også fremgår af betænkningen, fuldt ud tiltræde disse ændringsforslag.

Jeg forstod på det ærede medlem hr. Poul Møller, at han var lidt utilfreds med, at han ikke havde fået alle de ønsker opfyldt, som var blevet fremsat ved første behandling. Sådan går det en gang imellem her i verden, at man ikke på én gang får alle sine ønsker opfyldt, og det må det ærede medlem nok begynde at finde sig til rette med.

Jeg skal med det samme anbefale at stemme imod de af det kommunistiske parti stillede ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af *Alfred Jensen* m. fl. (se sp. 1593) forkastedes med 115 stemmer mod 6.

§ 3

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen af *Alfred Jensen* m. fl. (se sp. 1593) *forkastedes* med 116 stemmer mod 6.

Ændringsforslag nr. 3 uden for betænkningen af *Alfred Jensen* m. fl. (se sp. 1594) *forkastedes* med 117 stemmer mod 6.

Ændringsforslag nr. 1 i betænkningen *vedtoges* med 117 stemmer mod 6.

§ 4, således ændret, §§ 5 og 6, ændringsforslag nr. 2 i betænkningen, § 7, således ændret, og § 8 *vedtoges* uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 uden for betænkningen af *Alfred Jensen* m. fl. om indsættelse af en ny paragraf (se sp. 1594) *forkastedes* med 117 stemmer mod 6.

Ændringsforslag nr. 3 i betænkningen om indsættelse af en ny paragraf *vedtoges* uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 i betænkningen, § 9, således ændret, § 10, ændringsforslag nr. 5 i betænkningen og § 11, således ændret, *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet udvalgsbehandling.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1957 til 31. marts 1958.

Foregående forhandling findes i tidenden sp. 1329, 1374, 1420, 1526 og 1542.)

Forhandlingen genoptoges.

Carsten Raft: Det, jeg gerne vil omtale ved denne lejlighed, er lokale sager, forholdsvis små lokale sager, som dog også har deres betydning. Jeg synes, det er rimeligt, at den slags sager, der har en stor lokal befolknings interesse, fremføres til offentlig behandling i folketinget og får svar fra allerhøjeste sted. Jeg synes også, det er ganske naturligt, at dette, som det skete i gamle dage, sker ved finanslovbehandlingen, som er den eneste lejlighed, hvorved man kan få en udførlig forhandling om sådanne spørgsmål.

Det er naturligvis den befolkning, jeg lever iblandt, hvis lokale spørgsmål jeg interesserer mig for ved denne lejlighed. Da det er storbyens omegnsbefolkning, det drejer sig om, er det overvejende trafikale sager, fordi denne befolknings tilværelse er præget af trafikken og af trafikvanskeligheder på grund af afstanden fra deres arbejdssted.

Det første spørgsmål er for så vidt en henstilling til den højtærede justitsminister. Vi har tit talt om farlige vejkryds, og jeg vil gerne gøre justitsministeren opmærksom på et af de farligste, der findes i omegnen, nemlig krydset ved Holte. Da der stadig ikke er sket nogen regulering på dette sted — jeg har heller ikke bedt justitsministeren om at foretage sig noget — vil jeg gerne gøre opmærksom på, hvor farligt det er.

En befolkning så stor som en købstadsbefolkning har sin hovedtrafikåre her og skal gå tværs over landevejen. Landevejen har lige ført gennem skov, hvor folk meget naturligt mener de kan køre rask; der er ikke nogen som helst hindringer, det går ned ad bakke, og derved kommer der fart på vognene, så at førerne ikke altid mestrer dem helt, og folk har jo tilbøjelighed til at køre hurtigt, når det går ned ad bakke. Enhver, der til daglig følger begivenhederne på dette sted og har opmærksomheden henledt på, hvad der sker, vil vide, at vognene dér har en ganske urimelig fart på.

Jeg gik forleden dag ud på landevejen, så mig godt om, fik øje på en vogn oppe på Geels Bakke. Jeg går langsomt over vejen, og vognen sætter voldsom fart på; pludselig var den inde på mig, og jeg hørte en dame, vil jeg kalde hende, der råbte: „Er De sindssvag, mand, ved De ikke, De er på en hovedvej?“ Hvis det er hovedsuns-